

ÚJLAKI HANGOK

AZ ÚJLAKI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

V.évf. 5.szám

2000. MÁJUS

Kit szeretünk?

A szeretet a legfőbb erény, ezt minden keresztény tudja. Még a kardinális erények közül is kiemelkedik, legalábbis az első korinthusi levél szerint. A szeretetnél nincs nagyszerűbb és fontosabb dolog egy keresztény számára.

Kit szeretünk? Hát persze elsősorban Istent. Aztán meg az embereket, leginkább valamenynyit: az emberiséget. Elvonatkoztatva, elképzelve, egy kicsit idealizálva nem is olyan nehéz. Hiszen az elvont ember szép, okos, szeretetreméltó. (Olyan, amilyenek elgondolom.)

Szeretünk mi persze nagyon is konkrét, kézzelfogható embereket is, például a családtagjainkat. Ifjúkorunk társát jó esetben később se zavarjuk el magunk mellől, fiunkról vagy lányunkról nem vesszük le kezünket. (Mint a pogányok, mondaná rá a fent idézett bibliai szerző.)

De hogy állunk a többiekkel? Aki a lábunkra lép a buszon (mert nem kapaszkodik!), aki elének furakszik a pénztárnál (mert siet a lelkem, csak fölkelni volt lusta), aki bögeti a rádióját (mert marha)? Vagy aki a templomban hamisan a fülemben harsog, aki testével barikádozza el a szabad ülőhelyet, aki el nem csitítaná a drágalátos csemetéjét... Szeretem én őket? És azt a rosszarcút, azt az idétlen ruhájút, azt a süket dumáját?

„Ezt az embert nem szeretem eléggé, jobban meg kell ismernem”, mondta állítólag Newman bíboros. Próbáljuk ki a módszerét! És elsősorban keresztény atyáinkfiain, hiszen azt meg egy Newmannál is nagyobb Valaki mondta: „Arról fogják megismerni, hogy a tanítványaim vagytok, ha szeretettel vagytok egymáshoz.”

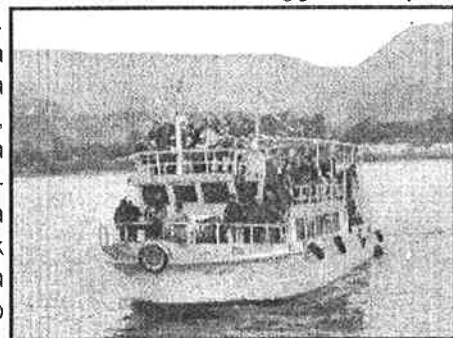
Sz. J.

„Mily szépek a te sátraid, Izrael”

Zarándokúton voltunk a Szentatyával

II. János Pál pápa 2000. március 24-én Galileában a Boldogságok Hegyén együtt ünnepelte az Eucharisziát több mint ötvenezer fiatallal, akik a világ százharom országából jöttek. Erre a találkozóra a Szentatya hívta meg a neokatekumenális közösségek fiataljait, hogy átadja nekik a Hegyi Beszédet, mint az új ember fényképét: azt, aki nem áll ellen erőszakkal a gonosznak, aki odatartja ütésre a másik arcát is. Aki szereti az ellenségeit, mint Krisztus. Nagyon fontos volt ez a találkozó, mert Jézus Krisztus ott, a Genezáreti tó partján hívta a 2000. év Pétereit, Andrásait, Tamásait, és adta nekik a pápa szavain keresztül a küldetést: „Menjetelek és hirdesétek az evangéliumot.” És hívta a Magdolnát, hogy vigyék hírül a feltámadást. A találkozó végén kétezer fiú állt fel papi hivatást érezve, és kapta meg a jelenlevő püspököktől és bíboros atyáktól a megerősítő áldást. Hasonlóképpen háromezer lány állt fel, mert hívást érzett, hívást kapott Krisztustól a szerzetesi életre. De a többiek is, akiket Isten keresztény házasságra hívott, kegyelmet és segítséget kaptak hivatásukhoz.

Magyarországról háromszázan indultunk útnak március 20-án reggel. Az újlaki plébániáról György atyával együtt tizenketten. A Genezáreti tó partján egy erre az alkalomra készült sátor táborban laktunk egy hétig. Ez a tó látta Krisztust. Jó volt reggel ott felébredni, és a hajnal csendjében a tóparton sétálva imádkozni, készülve az Úrral való találkozásra. Jó volt megtapasztalni a víz hullámain, a vihart. „Mit féltetek, kicsinyhitűek?” – jutottak eszünkbe Jézus szavai. Jó volt a tó partján reggeli dicsőítést énekelni az Úrnak, és jó volt a vesperást énekelni a tavon.

Az Eucharisztia – fenn a Tábor hegyen, a Kármel csúcsán, Sion hegyén a Szűz Mária templomban, a Golán fennsíkon, ahol soha sincs béke – kiengesztelt minket a zsidókkal, „idősebb testvéreinkkel”. Hiszen azért mentünk oda, azért hívott minket oda a pápa, hogy a két ellenséget kibékítse, hogy a két népet egységbe kovácsolja önmagában Krisztus. (vö. Ef 2,15)

Ez a látogatás, mondták az izraeliek, felér egy „partraszállással”. Senkit sem akartunk meggyőzni, megtéríteni, csak együtt akartunk lenni a Szentatyával, és közösen hálát adni Isten felülmúlhatatlan meglepetéséért, hogy a jubileumi szentévtben a Katolikus Egyházzal Krisztus lépett be Izrael földjére. Hála és dicsőség Istennek, az Örökkévalónak.

Tódor Katalin

Mária, Jézus és az Egyház édesanyja hónapjának első vasárnapján szeretettel köszöntjük a földi édesanyákat. Köszönjük áldozatos szeretetüket, amellyel emberré és kereszténnyé neveltek bennünket és nevelik a legifjabb nemzedéket is. Érdekes egybeesés, hogy a magyar kereszténység millenniuma évében ugyanezen a napon emlékezünk meg nemzetünk első királynéjáról. Mária és Gizella példája találjon méltó követőkre a magyar édesanyákban!

Sokat kell gyalogolni

A halál és a feltámadás kérdése már kora gyermekkorától felmerül a kicsinyekben. Így van ez unokáim körében is. A hároméves Bernát a minap a túlvilági életen töprengett el: „Nagymama, meg kellene látogatnod húsvétkor a nagypapát a mennysországban, mert már olyan régen odaköltözött.” Válaszomat meg sem várva folytatta: „De te, nagyi, ne maradjál ott, hanem hamar gyere vissza hozzánk!” Magyaráztam, hogy erre azért nincs mód, mert aki egyszer odakerül az Úrjézus országába, az már nem tud, de nem is akar visszajönni a mennysországból. „Miért, mert sokat kell onnan gyalogolni?”, kérdezte.

Igen, feleltem, és sokat kell „gyalogolni” innen odáig is, itt a földön, és közben a jót tenni. De a feltámadás nagy ünnepén mindenkivel találkozni fogunk, akit szeretünk, és ennek az ünneplésnek soha nem lesz vége. A hároméves fejecske, amelybe most éppen ennyi fért, komolyat bólintott rá.

egy újlaki nagymama

„Törekedjete rá, hogy gyakrabban egybegyűljete Isten dicsőségére és eukharisztijára. Ha ugyanis gyakran összegyűltök, lerombolódnak a Sátán hatalmasságai, hitetek egyetértésében megsemmisül rontása.”

Antiochiai Szent Ignácnak az efezusiakhoz írt leveléből (110 körül)

Budaiak megbeszélése

A budai képviselőtestületek küldötteinek április 8-i találkozóján az újlaki egyházközséget e sorok írója képviselte. A megjelent mintegy húsz küldött számára Brückner Ákos atya tartott előadást a bűnbánatról, melynek különös aktualitást adott a nagybójt, valamint a Szentatya nevezetes bocsánatkérése az Úristentől a kereszténység nevében elkövetett bűnökért. Bár követőkre találna példája, bár eltűnne a letelő századdal az a mentalitás is, amelyet XII. Piusz pápa így fogalmazott meg: „A XX. század bűne, hogy nincs büntudata.”

Az összejövétel második felében a résztvevők a szentév helyi eseményeiről számoltak be. Az ünneplés gyakori formája a közös plébániai ill. képviselőtestületi lelkigyakorlat, zárandoklat, ünnepi hangverseny vagy valamilyen jubileumi kiadvány. Több plébánia felvette a kapcsolatot azonos titulusú más templomok híveivel. Példaként kiemelhető a Mátyás-templom egyházközsége, amely öszre plébániai zsinatot szervez; ugyanennek az egyházközségnek Rómába zárandokló fiataljai hazafelé - naponként fele-fele váltásban - gyalog készülnek megtenni az utat az örök várostól Esztergomig. Számos előadásra és koncertre is invitáltak, így a Péter-Pálban minden vasárnap van valamilyen előadás az esti mise után; a Mátyás-templomban május 3-án este a regensburgi dóm kórusa ad hangversenyt, a Felső-Krisztinában pedig május 8-án este fél hétkor Jelenits atya tart előadást.

Sz. J.

dr. Lengyel Endre ☺ Újlaki arcok ☺

1927 februárjában születtem Szegeden. Öseim Szeged-Mórahalom mellett a futóhomokon hajdan kőfeszületet állítottak, mögé később kis kápolnát, majd iskolát építettek, így jött létre a tanyás területen

Lengyelkápolna község. (Neve az ötvenes évek elején nem tetszett a „máskéntgondolkodóknak”, ezért azóta Zákányszéknek hívják.) Az első szentségben, a keresztségben Balogh plébános atya részesített, akiből „Balogh páter” néven hamarosan neves politikus lett.

Édesapám halála után nyolc éves koromban Szeged-Rókusra költöztünk. Itt, a rókusi iskolában épült meg az 5000. tanterem gróf Klébelsberg Kunó közoktatási miniszter Trianon utáni iskolaépítési programja keretében. Osztálytársaim közé tartozott Paskai bíboros úr, együtt voltunk elszállók a rókusi templomban. (Újlakon jártakor felidéztek az egykori tanító bácsi és tisztelendő bácsi emlékét.)

Gimnazista koromban tanítás előtt a püspökség házikápolnájában ministráltam. A bémálás szentségében Halász Pál atya, a fogadalmi templom plébánosa részesített.

1945-ben Budapestre költöztünk, ekkor lettem újlaki lakos. Az Alsózöldmáli úton vettünk egy romos házat. Akkor még nem sok ház állt a környéken, minden zöld volt, nemcsak az utca neve. Frint „báróé” volt a fél utca, kapunk előtt az ő disznai dagonyáztak, ha a „báró” éppen moslékért ment lovas kocsijával. Télen a Rózsadomb tetejéről zavartalanul szánkóztunk le egészen az újlaki templomig.

Egy vaskereskedés volt megélhetésünk forrása, amellyel azután be kellett lépnem egy ipari szövetkezetbe mint átképzős. 1945 őszén beiratkoztam a Tudományegyetem jogi karára. Nem a pör-csavaró pálya vonzása miatt. Mint egy nagy ipari szövetkezet elnöke mentem nyugdíjba. Tanulmányaim arra voltak jók, hogy jogász szolgáltatását sohasem kellett igénybe vennem.

Aki nálam is több joggal illik az Újlaki arcok rovatba, az feleségem. Családjá, a Száva család a 30-as évek elejétől lakott a Pusztaszeri úton és járt az újlaki templomba. Engem először egy közös lányismerősünk vitt el hozzájuk Erzsébet 17. születésnapjára, mivel a környéken kevés volt a fiú. Amikor Erzsébet ajtót nyitott, azonnal tudtam, hogy ő az igazi.

1950. május 6-án esketett össze bennünket Pálffy Lajos atya az újlaki templomban. „A Jóisten tartson a kezében henneteket...” Ennél szebb szavakkal el sem bocsáthatott volna.

Házasságunkból négy gyermek, majd utóbb hét unoka született. Erzsébet (1951) egyetemen informatikát tanít, gyermekei Zsófia, Péter és Anna. Ágnes (1953) építész, leánya Rita. Gabriella (1957) szállodai vezető, gyermekei Gabika és Tamás. András (1969) közgazdász mérnök, Murányi Klárral együtt voltak újlaki hittanosok. Házasságukból egy éve született a kis Dániel.

Unokák és szüleik mind Müller György atya lelki gyermekei. Sajnos, súlyos árnyékot vetett örömeinkre a közelmúltban egyik vőm váratlan halála.

Több mint 40 éve Virányi Ottó atya felkért, hogy legyek az egyházközségi képviselőtestület tagja. Örömmel vállaltam; ma, mint szenior, a perselypénz számlálásában és elrendezésében veszek részt veszek részt hétfő reggelként. Takács Miklós karnagy idejében az újlaki kórus tagja voltam; annak megszűnése óta a Mátyás templom énekkarában „imádkozom kétszeresen”.

Szeretettel gondolok egykori és mai újlaki társaimra, barátaimra, és különös tisztelettel a plébános atyákra, akiknek vezetésével a nehéz időket átvészeltük: dr. Pálffy Lajos után Devánszky Imrére, dr. Bády Ferencre és Mester Jánosra.

Az idő elszalad: 10, 20, 30, 40, 50 év... Pálffy atya kívánsága beteljesült. Istennek legyen hála.

Családi események

Április 13-án megszületett Kalotai László és Körtvélyesi Anna első gyermeke, Máté, aki Körtvélyesi Gézáék unokái sorában az ötödik.

A keresztség szentségében részesült április 10-én Woller Péter, 23-án Máthé Csongor, Skublics Anna és Rihmer Margit, 24-én Kiss Magdolna.

Április 15-én házasságot kötött Radovan Kopeček és Sarkadi Mónika, 29-én Koncz Balázs és Gilyén Julianna. Április 30-án esküszik örök hűséget egymásnak Káldy Domonkos és Csíky Csenge.

✠ Halottaink: Csepreghy Istvánné (77), Takáts István (78), dr. Kárpáti Józsefné (89), Nagy Károly (71), Bánhegyi Imréné (86), Kovács Gézáné (92), Gündert Károlyné (71), Kádár József (90), Serdült Imréné (83).

Hozsanna

Eredetileg, Jézus idején és főleg az őt megelőző korban csatakiáltás lehetett. jelentése: segíts meg, segíts már, segíts hát. Virágvasárnap a bevonuló tömeg kiáltja: „Hozsanna Dávid fiának!” Mivel a „Dávid fia” egyértelműen messiási cím. a kiáltás értelme: „Segíts rajtunk (nekünk) Megváltónk!”. A liturgiában egyrészt Jézus segítségül hívása, másrészt annak a biztos kifejezése (megvallása), hogy Jézus segít rajtunk.

Kedves Testvér!

Vajon ugyanolyan bizossággal hívjuk-e Jézust, mint a virágvasárnapi jeruzsálemi zsidók? Vagy a mi segítségül hívásunk is olyan, mint az övék, amikor nagy-pénteken arra szólítják fel, hogy segítsen magán? Add meg nekünk Urunk azt a biztos hitet, hogy segíteni tudsz és segítesz is a hozzád fordulón!

A liturgikus munkacsoport megbízásából

Balthazar Zsolt

Adtál üdvünkre szent időt

A nagybőjti szent időben bűnbánó szívet kértünk tőled, Uram, hiszen te nem akard a bűnös halálát, hanem hogy megtérjen és éljen. Ebben a hozzád térésben segítettek minket a különböző nagybőjti lelki programok.

A március 17. és 19. között megrendezett máriabesnyői lelkigyakorlat nemcsak Istenhez hozott közelebb minket, hanem egymáshoz is, közösségépítő ereje volt (lásd külön cikkünk a márciusi számban).

Április 1-én a szaléziak Bécsi úti rendházában esperesi kerületünk ifjúsági találkozója volt.

Az ifjúsági találkozón nem hemzsegték a fiatalok. De akik eljöttek - legtöbben újlakiak - érdekes előadásokat hallhattak. Négy fakultáción, különböző megközelítésből (Biblia, társadalom, család, művészetek) világították meg az előadók ugyanazt a témát: a kiengesztelődést. Délután megosztottunk a hallottakon, szentségimádáson és szentmisén vettünk részt. A nap végén kötetlen beszélgetés során megismerkedtünk a vidám szalézi kispapokkal. Reméljük, hogy ezzel a rendezvénnyel új hagyományt teremtettünk, és jövőre többen leszünk.

Udvarny Orsolya

Péntek délutánokon a templomban „jártuk” a keresztsutat, de kétszer is alkalmunk volt közösen a természetben megtenni ezt.

Április 8-án a Kiscelli domboldalon imádkoztunk együtt a keresztsutat. Újlaki lokálpatriótaként öröm volt látni a sok ismerős arcot. A Szent Angéla általános iskola egyik osztálya szintén e szombat délutánra szervezett itt keresztsutat az Újlakról is ismert Göncz Bori „tanító néni” vezetésével. Így a gyerekekkel együtt mentünk, és tőlük halottuk a szenvedéstörténetről szóló gondolatokat. Lentről zúgott a város zaja, de legalább az arra járók lecsendesítették rádiójukat, kutyáikat. Talán el is gondolkodtak a látottakon.

Másnap, feketevasárnap a kecskehegyi kereszthez kapaszkodtunk fel ragyogó nap-sütésben. A gyermekeinkért ajánlott keresztút állomásain a Szent Angéla iskolából jött kisdíjakok álltak a szenvedéstörténetet ábrázoló festményekkel és saját készítésű kerámiákkal. A göröngyös és meredek hegyoldalon még nehéz kereszt nélkül sem volt mindig könnyű haladni. Kemenes Gábor atya elmélyült gondolatai a gyönyörű természeti környezetben mélyen megérintettek. Imádkoztunk, énekeltünk – egy alkalommal csak a gyerekek, sugárzó ártatlansággal. A hegytetőn a keresztnél körben állva megfogtuk egymás kezét. A 15. állomás a feltámadást ünnepelte, a Kereszt legyőzte a halált.

Szaszovszky Andrea

Triduum volt templomunkban a feketevasárnapot követő héten, nagyhét küszöbén.

A meghívott professzor, Zoltán atya élő, mély hite, igaz alázata, fiatalokat és öregeket egyaránt megérintő egyszerű szavai sok kegyelmet közvetítettek. Megvilágította számunkra, hogy a szentségek Jézus Krisztus szeretetéből születtek. A szentségek eredetét visszavezette a forráshoz, Krisztus keresztségéhez.

A beavató szentségek (keresztség, bérmálás, Oltáriszentség) tisztulást, bűnnek meghaló új életet, a hitvalláshoz tanúságtevő erőt, az örök élet kenyerét, éltető táplálékot adnak.

A gyógyulás szentségei (bűnbocsánat szentsége, betegek kenete) megtérésre, kiengesztelődésre hívnak, ha letértünk az igaz útról. Megerősítenek a szenvedésben, testi-lelki erőt adnak.

A hivatás szentségei (egyházi rend, házasság) Isten népének gyarapítását szolgálják. Az áldozatvállalás és hűség által életszentségre szóló kegyelmeket adnak.

Bízunk benne, hogy a lelkigyakorlatos szentbeszédsorozat nyitott szívekre talált, és hozzájárult plébániai közösségünk lelki megújulásához. Köszönet érte az Úrnak, kegyelmi ajándékaiért, Zoltán atyának, aki az Úr eszköze volt számunkra, János atyának, aki megszervezte a plébánia nagybőjti lelkigyakorlatát.

Tarján Mária

Nagykedden a gitárosok vezettek zenés elmélkedést. Jézus kereszttáldozatáról, megváltásunkról hallhattunk gondolatokat, szentírási idézeteket, énekeket. A szó, a hangszerek, az ének, a köztük lévő csend fájdalmat sugároztak, mégis tudtuk: mindez nem volt hiabavaló, hiszen „Jézus vére megtisztít”, és „Tested, Jézus, értünk függött”. Ki tudtuk mondani: „Uram, neked adom szívem, Uram, szeretem kereszted”. Ez a zenés áhítat komoly bevezető volt a nagyhétre, János atya kérte, foglaljuk imáinkba gitáros énekkarunkat.

Alkalmunk volt bekapcsolódni az Egyház hivatalos imájába kedden és pénteken a reggeli dicséretet mondva, vasárnap az esti dicséretet énekelve. Egyre többünknek lett fontos közösen dicsőíteni Istent.

A húsvéti készülletnek vége. Kérünk, Uram, hogy feltámadásod erejével, örömeivel, békéjével töltsd el szívünket!

H. Z. E.

